

קיר זכוכית

© מחזזה מאת: אורן יעקובי

דמויות:

חיה. (30)

ויקי – אמה של חיה. (52)

נצח – אחיה הצעיר של חיה (28)

יוזף – מנהל המחנה (53)

אנה – כרטיסנית (26)

היום.

ברלין – פתח תקווה.

תמונה 1.

פתח תקווה. נצח יושב על ספסל ברחוב, משקפי שמש וקפה ברד.
ברליו. חיה מתיישבת עם עיתון, וגזרת טור ביקורת, מדביקה באלבום מיוחד. היא מאוד גאה בעצמה.
היא מסתכלת סביבה, אין אף אחד לשותף. היא מרימה את הסלולארי שלה ומחייגת לנצח שעונה.

חיה: הלו.

נצח: הו תודה עונה.

חיה: מה הלחץ? קרה משהו?

נצח: לא משהו קריטי, אני צריך לדבר איתך, תקשיבי -

חיה: מה זה הרעש הזה? אתה לא בעבודה?

נצח: יצאתי להפסקת צהריים.

חיה: עשר בבוקר אצלכם עכשיו.

נצח: בסדר, הפסקת צהריים מוקדמת. תקשיבי -

חיה: איך לא מפטרים אותך, תסביר לי.

נצח: זה עוזר שדופקים את האחראית משמרת. יש לי משהו לספר לך -

חיה: קודם אני! תקשיבי לביקורת שכתבו עליי היום, רגע אני אתרגם לך את זה... "בקטע הסולו שלה,

הוכיחה ה... israelische Tänzerin הרקדנית הישראלית, חיה כנען, יכולות beeindruckend –

זה אומר יכולות טובות.

נצח: אחלה.

חיה: לא טובות – מרשימות

נצח: אחלה.

חיה: ואמא ש'ך זונה.

נצח: אחלה.

חיה: אתה מקשיב לי?!

נצח: מה? כן. בלט, סולו, ישראלית, יכולות מעולות, אמא זונה, את רוצה עכשיו להקשיב?

חיה: אני רואה שלקחת רטלין היום... אתה יודע מה טוב בביקורת הזאת?

נצח: חוץ מזה שיש לך עכשיו עוד סיבה לעוף על עצמך?

חיה: לא גמד, שהמופע ירוץ הרבה ואז אולי תזיז את התחת שלך ותבוא לברלין לראות אותי רוקדת?

- נצח: הספיקה לי ההופעה שלך בבת שבע.
- חיה: בפעם המיליון, זה היה עירום **אומנותי!**
- נצח: אומנותי?! הבחורות ב"כיף לדחוף בחוף 3" לא מעיזות לרקוד ככה ערומות. אומנותי, אלק.
- אני אח שלך, אני לא אמור לראות אותך ערומה. ואני לא רוצה לדבר על אמא, שישבה לידי והחליפה צבעים.
- חיה: אז בוא באמת לא נדבר עליה. (פאזזה) מה שלומה? עזוב לא רוצה לדעת. בקיצור, תבוא לפה...
- נצח: לא יקרה. סתמי רגע. אני הולך לספר לך עכשיו משהו, אבל את לא אומרת לאמא שסיפרתי לך.
- חיה: אני לא מדברת איתה כבר שנתיים וחצי, למה שאני אתחיל עכשיו.
- נצח: כי היא אצלך.
- חיה: איפה?
- נצח: בברלין.
- חיה: מצחיק. מה רצית לספר לי?
- נצח: את זה. אמא טסה לפני יומיים לברלין ו -
- חיה: אמא בחיים לא תדרוך פה.
- נצח: (עובדה.) חי חי אני לא צוחק.
- חיה: רגע. (פאזזה) רגע... אני חשבתי שאני הוזה אתמול, אבל... אז היא כן. היא... אתמול בהופעה, ראיתי בקהל מישהי, וחשבתי שזאת היא, אבל - אמרתי לעצמי שזה לא הגיוני. למה היא פה?
- נצח: היא הולכת לעשות את מה שסבא ביקש.
- חיה: אתה עובד עליי? תגיד שאתה עובד עליי. נו. אתה עובד עלי.
- נצח: לא, נו- נשבע לך במכבי פתח תקוה.
- חיה: או. קיי. אז אתה רציני. תן לי להבין... היא עשתה את מה שהוא ביקש? היא שרפה את הגופה שלו?
- נצח: כן.
- חיה: איזה חולת נפש. והיא הביאה איתה לפה את האפר שלו?
- נצח: בינגו. ופה את נכנסת לתמונה. אני צריך שתעזרי לה עם הצוואה של סבא.
- חיה: לעזור לה, עם הצוואה של השופט? לא יקרה ו- לא יקרה. היא שלחה אותך לבקש ממני, אה?
- נצח: לא. ואסור שהיא תדע שסיפרתי לך. תראי חי חי, בסדר, את לא מדברת איתה ו-
- חיה: בוא נדייק. היא לא מדברת איתי.

- נצה: סבבה, ואני יודע שאת לא מי יודע מה חיבבת את סבא.
חיה: לא סבלתי אותו, אתה מתכוון.
נצה: אבל היא צריכה עזרה.
חיה: אז שתבקש!
נצה: את מכירה אותה, היא תמות לפני שהיא תבקש ממך עזרה.
חיה: אם זה מה שהיא מרגישה שהיא צריכה לעשות, אז היי! אני לא אעצור אותה.
נצה: טוב תשכחי מזה. תשכחי שביקשתי.
חיה: למה אתה לא פה? למה לא באת איתה?
נצה: כי היא לא הסכימה שגם אני אהיה בגרמניה. חי חי, אולי זה מה שאת צריכה כדי להשלים איתה סוף סוף?
חיה: לא, מה שאני צריכה זה שהיא תבקש סליחה על שנתיים וחצי של חרם.
נצה: אז לא תעזרי לה?
חיה: לא.
נצה: גם לא בשבילי?
חיה: לא גמד. אם היא פה, ולא מנסה ליצור איתי קשר, ועוד היתה בהופעה שלי, ולא אמרה לי כלום, אז מצידי היא יכולה לקחת את האפר של השופט ולדחוף אותו ל-
נצה: ביי!

הוא מנתק את השיחה.

תמונה 2

קרון רכבת נוסעת. ויקי יושבת מחבקת את התיק שלה. יוזף עומד לא רחוק ממנה. כרטיסנית נכנסת, יוזף מגיש לה כרטיס, היא פונה לויקי.

כרטיסנית: (בגרמנית) GUTENTAG FARCARTE BITE

ויקי: (מחפשת את הכרטיס שלה) Moment (הכרטיסנית ממתירה)

I...dont not remember where I put

כרטיסנית: ? No ticket

ויקי: I have ... I just ...

ויקי ממשיכה לחפש. הכרטיסנית לא זזה ממנה. אחרי כמה רגעים, כשויקי עדיין לא מצאה את הכרטיס

כרטיסנית: stand up

ויקי: ?what

כרטיסנית: stand up. Im taking you off this train.

ויקי: ... but

כרטיסנית: stand up miss. Now!

ויקי נעמדת

ויקי: but I have ticket

כרטיסנית: ?so where is it

ויקי חסרת אונים.

כרטיסנית: came with me

ויקי: ...no... I

יוזף: (בעברית) גבירתי? את ישראלית? היית עכשיו במחנה? ראיתי אותך ליד המוזיאון?....

ויקי: אני לא מוצאת את הכרטיס שלי...

יוזף: לאט לאט (בגרמנית לכרטיסנית) הגברת יכולה לגלות קצת יותר סבלנות. (לויקי) אם אין

לך כרטיס תצטרכי לשלם קנס ולרדת בפלטפורמה הבאה.

ויקי: לפלטפורמה?! אבל יש לי...

יוזף: אני אעזור לך -

יוזף לוקח את התרמיל שלה. ויקי חוטפת אותו ממנו בפראות. מתפרצת:

ויקי: מה אתה עושה?! תעזוב! אל תיגע!!!

יוזף: או.קיי. או.קיי.

ויקי: אל תיגע!!!

יוזף חוזר למקומו, היא בודקת את חוך התיק, רואה שהכל בסדר ונושמת לרווחה. היא חוזרת לחפש

בכיסים, מוצאת את הכרטיס. מגישה ביד רועדת לכרטיסנית.

ויקי: Here. Here. Here's the ticket

הכרטיסנית הולכת משם. כרוז הרכבת מכריז על התחנה הקרובה. הרכבת עוצרת. ויקי קמה.

גברת!	יוזף:
אני חייבת לרדת מהרכבת...	ויקי:
אבל אני -	יוזף:
חייבת אוויר...	ויקי:
רק רציתי לעזור.	יוזף:

ויקי יורדת במהירות מהרכבת.

תמונה 3

שולחן בית קפה סמוך למלון של ויקי. חיה יושבת וברור שהיא מחכה לא מעט זמן. ויקי צועדת במהירות למלון, רואה את חיה, מנסה שלא תבחין בה והולכת משם. אבל חיה רואה אותה.

חיה:	ויקי?
ויקי:	חיה מה את עושה פה?
חיה:	גרה פה. מה את עושה פה?!
ויקי:	אני? אני בשליחות.
חיה:	כבוד השופט?
ויקי:	אל תקראי לו ככה. זה סבא שלך.

שתיקה.

חיה:	מה שלומך?
ויקי:	מה שלומך את?

שתיקה

חיה:	את רוצה לשבת?
ויקי:	לא. המלון שלי פה.
חיה:	איזה קטע.
ויקי:	קטע אה?

שתיקה

חיה:	תגידי, ממתי את פה?
------	--------------------

ויקי: משלשום...

חיה: יכול להיות שהיית אתמול בהופעה שלי?

ויקי: איזו הופעה?

חיה: "כשהימלר פגש את היטלר - המחזמר" ... איזו הופעה?! של הבלט שלי!

ויקי: לא. לא הייתי.

שתיקה

ויקי: ביי.

חיה: ביי.

ויקי צועדת לכיוון המלון

חיה: עשית את זה? מילאת את הצוואה של השופט?

ויקי: לא.

חיה: כי זה חולני?

ויקי: כי במחנה לא הסכימו.

חיה: את רוצה שאני אעזור לך עם זה? בכל זאת הוא היה סבא שלי.

ויקי: עכשיו נזכרת? איפה היית עד היום?

חיה: יש לי חיים את יודעת.

ויקי: והם כל כך חשובים שלא יכולת לבוא לארץ ללוויה שלו?

חיה: שריפת גופה זאת לא לוויה.

ויקי: זה מה שהוא רצה. ואם זאת היתה לוויה רגילה, אפשר לחשוב שהיית באה.

חיה: אפשר לחשוב שהייתי חסרה לך.

שתיקה

ויקי: אמרת שאת יכולה לעזור לי.

חיה: שבי.

ויקי: אני לא יושבת פה בבתי קפה.

חיה: בניגוד אליי.

ויקי: אפשר לעלות לחדר. זה המלון שלי.

חיה: הזמנתי כבר לאכול. את אכלת כבר?

ויקי: הבאתי שימורים מהארץ. אני לא מתכוונת להשאיר פה שקל אחד לחולערות האלה. איך את יכולה לעזור לי?

חיה: היית במחנה? עם מי דיברת שם?

ויקי: עם העוזרת או המזכירה של מנהל אתר ההנצחה.

חיה: למה לא עם המנהל בעצמו? חבל שלא באת אליי לפני כן.

ויקי: כי לך הם היו אומרים כן?

חיה: כי אני חיה פה, אני יודעת איך לדבר איתם.

ויקי: אני לא כזאת חסרת אונים.

חיה: היא בטח דיברה איתך גרמנית וזה שיתק אותך.

ויקי: טוב, אני פה במלון עד הערב, אם יש לך רעיון איך לעזור, תתקשרי אליי.

חיה: למה עד הערב?

ויקי: אני טסה הלילה.

חיה: זאת אומרת **שבאמת** התכוונת לחזור לארץ בלי בכלל לנסות לפגוש אותי?

ויקי: למה? משהו השתנה?

שתיקה.

חיה: לא. את צודקת. שום דבר לא השתנה.

כרוז גרמני נשמע: חיה כועס, חיה כועס.

ויקי: מה זה?

חיה: הטרנספר שלי עומד לצאת. תרגעי, זה רק ההמבורגר שלי מוכן.

ויקי: המבורגר? ממתי את אוכלת המבורגר? את יודעת שיש לך נטיה לעלות במשקל.

חיה: את צודקת. אני אזרוק את זה. טיסה נעימה שתהיה לך. ביי.

חיה נעמדת, מסדרת את התיק. מתכוונת ללכת. ויקי מביטה בה במבט בוחן.

ויקי: חכי רגע. תסתכלי עליי.

שתיקה עיניה של ויקי מתרוצצות בין פניה של חיה לבטן שלה.

חיה: מה?

ויקי: את בהריון.

חיה: לא. (פאוזה) איך ידעת?

ויקי: אמא תמיד יודעת. איך זה קרה?

- חיה: בגדול, כשבחור ובחורה אוהבים, אז בלילה הם מתחבקים חזק ו-
ויקי: את מוכנה להפסיק עם ההתחמויות שלך?
חיה: הפסקתי.
- כרוז גרמני נשמע: חיה כנען, חיה כנען – ההמבורגר שלך מוכן.**
- חיה: מאוד מסודרים פה.
ויקי: אני לא מאמינה. באיזה חודש את?
חיה: אה, זה כלום, זאת רק ההתחלה...
ויקי: מתי התכוונת לספר לי את כל זה? אחרי הלידה? היתה גם חתונה שאני לא יודעת עליה?!
חיה: איך את מרגישה? יש לך בחילות? איך זה משתלב עם הריקוד?
ויקי: תגידי הוא מקומי? זאת אומרת – הוא מפה? הוא... גרמני?
חיה: טוב, תחליטי, את רוצה את העזרה שלי או לא.
ויקי: איך קוראים לו?
חיה: כי אם כן, יש לי קצת זמן עד ההופעה, ואני מוכנה לנסוע איתך עכשיו למחנה.
ויקי: סגור עכשיו. מי הבן זוג שלך?!
חיה: אז מחר, יש לי יום חופשי.
ויקי: אני טסה חזרה הלילה. איך קוראים לו?!
חיה: אז תדחי את הטיסה.
ויקי: אני לא יכולה. אני צריכה לפנות את החדר.
חיה: את יכולה לישון אצלי ומחר בבוקר ניסע לשם ונגמור עם זה כבר.
ויקי: מה זה "נגמור עם זה כבר"? "לגמור עם זה". את בכלל מבינה מה זה בשבילי להיפרד ככה מאבא שלי?
חיה: לא התכוונתי שזה ישמע ככה. מחר בבוקר נסע "לסגור מעגל", להעניק לך וסבא את השלווה ואת -
ויקי: את לא שומעת מה אני אומרת לך? אי אפשר!
חיה: בשביל מה אני נלחמת, בשביל מה?!
ויקי: את נלחמת כי את אוהבת להלחם בלי קשר לכלום.
חיה: סבבה. צודקת (נעמדת) את רוצה לחזור עם האפר של סבא ולשים אותו חזרה בויטרינה בסלון? בכיף. שתהיה לך טיסה נעימה.

ויקי: רגע את... מתכננת ללדת פה?

חיה: כן, אני אלד פה.

ויקי: טוב... את תרצי שאני אהיה פה איתך בלידה?

חיה: לא. אני חושבת שלא. ביי ויקי.

חיה הולכת. ויקי נשארת. שוב נשמע הכרוז גרמני: חיה כנען, חיה כנען. ההמבורגר מוכן.

ויקי: (בגרמנית שוטפת) תחנקו כבר עם ההמבורגר שלכם! היא לא רוצה אותו!

תמונה 4

חיה משוחחת בטלפון עם נצח (בישראל). תוך כדי השיחה היא מארגנת לעצמה את תיק ההופעה:

מגבת, תיק איפור, נעלי בלט, בקבוק מים, חטיפי אנרגיה.

נצח: למה את מתנהגת כמו טנק?

חיה: סליחה?

נצח: תרגעי, זה לא בלהעליב.

חיה: ברור, זאת מחמאה. מי לא רוצה שישוו אותה לטנק?

נצח: מה את רוצה? נסעת 'דוך' למטרה, דרסת אותה, לא ראית אותה ממטר.

חיה: אני לא ראיתי אותה?

נצח: חי-חי חשבת לרגע מה זה בשבילה להיות בגרמניה?

חיה: זה בכלל לא שייך לגרמניה. היא פשוט לא סופרת אותי.

נצח: איזה מטומטמות אתן. שתיכן. ומי אוכל את כל החרא? אני.

חיה: איך זה קשור אלייך?

נצח: נמאס לי להיות תקוע בין שתיכן. את אוכלת לי את הראש מצד אחד נגדה, והיא מהצד השני. את

לא מבינה שיש פה הזדמנות שאסור לך לפספס? ולא רק בשבילך.

חיה: אז מה? בשבילך?

נצח: גם. וגם בשביל התינוקת שלך.

חיה: תגיד, אתה חושב שאני ויקי? שהטריקים שלך עובדים עליי?

נצח: זה לא טריקים! איך אני אסביר לך את זה כדי שתביני? ... את בגמר גביע, עם יתרון ביתיות, השוער איבד בטחון, במקרה שלנו, השוערת, ובמקום לגלגל פס קטן לשער, את מתמזמזת עם הכדור ומחמיצה את הגול הזה!

חיה: מה אתה רוצה ממני? על מה אתה מדבר?

נצח: עזבי, אני אתן לך דוגמא מבלט. את בהופעה חשובה, בגרמניה. הרקדנית שרוקדת מולך איבדה את הבטחון, ובמקום לגלגל פס קטן לשער, את עושה פירוואט, ומחמיצה את הגול הזה. עכשיו הבנת?

דפיקות בדלת דירתה של חיה.

חיה: זהו? גמרת? יופי. כי יש לי הופעה על הראש!

נצח: ברור, והופעה המזדיינת שלך יותר חשובה מהכל.

היא פותחת את הדלת, ויקי עומדת שם עם מזוודה.

חיה: ויקי?

נצח: מה, היא אצלך?

טוב, תזכרי מה שאמרתי לך: פירוואט, פס קטן ו -

חיה: אני נכנסת לחניון. (היא מנתקת את השיחה)

נצח: חיה!

ויקי: (עדיין בדלת) תבואי איתי מחר בבוקר למחנה ונדבר עם המנהל?

חיה: בטח. מה עם הטיסה?

ויקי: דחיתי אותה. למחרתיים. אז זה בסדר שאני אשאר?

חיה: כן, כן, אין בעיה.

חיה: אני יוצאת עכשיו להופעה, אבל תרגישי בבית.

ויקי סוקרת את הדירה של חיה.

חיה: יאללה, נו. אז בואי נעשה את זה קצר. יש לך חצי דקה להעביר ביקורת על הדירה שלי.

ויקי: אין לי שום ביקורת.

חיה: נו, אני יודעת שאת רוצה. בואי נגמור עם זה עכשיו. מה? קטנה מידי? גדולה מידי? הפרקט זה

לא פרקטי? חשוך מדי? מואר מדי? מה?

ויקי: זאת דירה בסדר גמור.

חיה: אבל.

ויקי: אין אבל.

חיה: אין?

ויקי: אין.

שתיקה

ויקי: אולי רק -

חיה: כמעט הצלחת.

ויקי: אין מזוזה. זה לא מפריע לך? לבן זוג שלך? הוא לא יהודי?

חיה: (מתעלמת) אני חייבת לזוז להופעה. אם את רוצה לקרוא משהוא בנתיים, יש פה כתבות וביקורות שכתבו עליי. איזו מעריצה שלי אספה והדביקה באלבום הזה. אם בא לך.

ויקי: הוא יהודי או לא?

חיה: למה זה משנה? איזה יהודים אנחנו? מתי עשינו משהו "יהודי" בחיים שלנו – חוץ מליל הסדר?

ויקי: יהודי זה לא רק ליל הסדר, זה הרבה יותר מזה, ובמיוחד פה. אז אני מבינה שהוא לא יהודי.

חיה: אולי הוא כן, ואולי הוא לא. זאת לא השאלה.

ויקי: אז מה השאלה.

ויקי: תשאלי אם אני מאושרת? תשאלי אם טוב לי?

ויקי: טוב לך?

חיה: מאוד.

חיה מסיתה את השיער למאחורי האוזן. ויקי בוחנת אותה.

חיה: מה?

ויקי: השיער...

חיה: מה איתו?

ויקי: כשאת משקרת את נוגעת בשיער, מאז שהיית ילדה.

חיה: לא נכון. אני מאושרת!

חיה לא מרגישה שהיא נוגעת שוב בשיער. ויקי מביטה בה וחיה קולטת.

חיה: זה לא אומר! היתה רוח! טוב, אני חייבת לעוף. אני אחזור אחרי אחת עשרה.

ויקי: ומתי 'הוא' אמור לחזור?

חיה: מי? לא, זה לא כזה. אנחנו לא יחד. זאת אומרת, אנחנו כבר לא יחד.

ויקי: אה. אבל הוא... הוא עדיין בתמונה בקשר להריון?

- חיה: לא.
- ויקי: אבל את מתכוונת לספר לו.
- חיה: לא החלטתי. בכל מקרה לא נחזור להיות יחד.
- ויקי: הוא עזב אותך.
- חיה: למה את בטוחה שהוא זה שעזב?
- ויקי: כי אני מכירה את המבט הזה שלך.
- חיה: מכל עשרות הגברים שזרקו אותי?!
- ויקי: לא אמרתי זרק.
- חיה: אני צריכה שתגידי לי משהו נחמד.
- ויקי: איזה טמטום..
- חיה: משהו נחמד ויקי!
- ויקי: טמטום לוותר עלייך. הוא אידיוט.
- חיה: את חושבת? כן. הוא אידיוט. אבל לכמה חודשים הוא היה האדיוט שלי. אני זזה.

חיה פותחת את דלת הבית. רגע לפני שהיא יוצאת.

- חיה: את רוצה לבוא לראות אותי? אני יכולה לארגן לך כרטיס במקום טוב.
- ויקי: אני עייפה.
- חיה: בטוחה?
- ויקי: (ויקי בלי להרגיש נוגעת בשיער שלה) כן. אני עם כאב ראש נוראי מאז שהגעתי לפה.

חיה מבחינה בתנועת היד ובשקר. היא רוצה להגיד משהו.

- ויקי: מה?
- חיה: השיער.

חיה יוצאת.

תמונה 5

לילה. ויקי על הספה בשמיכה, לצידה כד האפר של אביה. היא קוראת ערימת ניירות ועורכת אותם. חיה נכנסת הביתה.

חיה: היי... מזל שלא באת היום להופעה.. קיבלתי standing ovation שלוש פעמים, אבל לא היה משהו היום ... למה את עדיין ערה? מה? חיכת לי?

ויקי: לא. האוניברסיטה רוצה להוציא ספר על סבא, "פסקי הדין ששינו את תמונת זכויות האדם בישראל". אני בחרתי את השם.

חיה: יופי של שם.

ויקי: ושנה הבאה אני מקווה לגייס כסף למלגה על שמו, ואולי להקים ספרייה משפטית לזכרו.

חיה: ומתי יוצא הדיוידי לילדים: סבא חיים ועלילות הפרטיזנים ביער השחור?

ויקי: מה הבעיה?

חיה: אין בעיה. פשוט, חשבתי ש.... עכשיו כשהוא, עלה ל"פנטאוז"....תתחילי לחיות קצת.

ויקי חוזרת לניירות שלה.

חיה: מחר בבוקר אני עושה לך סיבוב בעיר

ויקי: אני לא רוצה שום סיבוב, מחר אנחנו נוסעות למחנה.

חיה: בסדר, בדרך. נעצור רגע בחנות מדהימה, שהמוכרת שם מעריצה אותי, אני מסדרת לך מעיל הורס בפחות מחצי מחיר.

ויקי: לא באתי לעשות פה שופינג.

חיה: אמרו שיהיה קר מחר.

ויקי: לא קר לי ולא חסר לי...

חיה: אני מסדרת לך חצי מחיר, אני אומרת לך.

חיה מרגישה שהיא התיישבה על משהו, מבינה שהתיישבה על כד האפור, קמה בצעקות

חיה: מה זה?! ויקי, תעיפי את זה.

ויקי: אל תדברי ככה –

חיה: ויקי תוציאי את סבא מהמיטה!!!

חיה: את לא נורמלית! את ישנה איתו בלילה?

ויקי: לא...

חיה: ויקי!

ויקי: לא. את יודעת, כשהייתי במלון פחדתי שאם יבוא איזה מישהו, אז -

חיה: אז מה? המישהו הזה יגיד לעצמו: יש פה ארנק עם כסף, אבל נעזוב אותו, בול'נה איזה כד מגניב?

חיה: לילה טוב.

- ויקי: חיה. את הולכת לגדל אותו פה?
- חיה: למה "אותו"?
- ויקי: מה?
- חיה: למה אותו ולא 'אותה'?
- ויקי: התכוונתי "אותו" – ה..ה... העובר.
- חיה: התכוונת "אותו", הבן, הנכד שלך, הזכר.
- ויקי: את כבר יודעת מה יש לך?
- חיה: כן. שבוע 16, אפשר לדעת.
- ויקי: זה בן?
- חיה: כן. שמחה?
- ויקי: מאוד. חבל שסבא שלך לא יזכה להכיר את הנין שלו.
- חיה: 'מאוד חבל'. וכן, אני הולכת לגדל אותו פה.
- ויקי מתאפקת לא להגיד כלום.**
- חיה: מה?
- ויקי: את יודעת מה הוא היה חושב על זה.
- חיה: מה אכפת לי מה הוא היה חושב על זה!
- ויקי: מה יש לך נגדו? פעם אחת תגידי לי מה יש לך נגדו? הוא עשה בשבילך הכל! הכל!
- חיה: ממש!
- ויקי: אחרי שאבא שלכם מת, הוא גידל אתכם כאילו -
- חיה: המלחמה עדיין לא נגמרה?
- ויקי: לא.
- חיה: אז כאילו אנחנו נאשמים בבית המשפט שלו?
- ויקי: בסדר, הוא היה קצת...
- חיה: קשה? דיקטטור? רע? -
- ויקי: הוא היה עקשן.
- חיה: אם את מתכוונת שלא להגיד מילה טובה, להעניש ולהגיד על הכל 'אסור' - זאת עקשנות, אז -
- ויקי: הוא נתן כסף, הוא שמר עליכם כשהייתי בעבודה, הוא קנה לכם דברים.
- חיה: אבל לאהוב? לאהוב את הנכדה שלו? את הבת שלו?

ויקי: אבא שלי אהב אותי. ואם בגלל שהחיים היו קשים אליו, הוא לא הצליח להראות את זה, אז מה?

חיה: אז תפסיקי כבר לפרפר סביבו!

ויקי: אבא זה אבא! ואמא - זאת אמא!

שתיקה

חיה: זאת בת. שיקרתי מקודם, יש לי בת.

ויקי: למה אמרת מקודם ש- ?

חיה: לא יודעת. ואני לא קוראת לה על שם אף אחת שמתה, ולא על שם ניצחון, או תקומה או זכרון,

או -

ויקי: את יכולה לקרוא לה איך שאת רוצה.

שתיקה.

ויקי: תהיה לך בת? ...?

חיה: מאושרת?

ויקי: אפילו יותר.

שתיקה. הן לא יודעות איך להיות מאושרות אחת ליד השניה.

חיה: טוב אז...

ויקי: מה? אה, כן...

חיה: אז...

ויקי: שנלך לישון?

חיה: כן.

ויקי: לילה טוב. ח'ילה

חיה: לילה טוב אמא.

ויקי: ח'ילה? ... האלבום הזה פה... יש פה את כל הכתבות עלייך?

חיה: כן, אבל זה בגרמנית...השפה האסורה...

ויקי: אה, אז לא חשוב.

חיה נעלמת לחדר השינה, ויקי מוודאה שהיא לבד בסלון, היא מרכיבה שוב את המשקפיים שלה ופותחת את האלבום. חיה מציצה מחדר השינה ורואה איך אמא קוראת את הכתבות והביקורות שנכתבו עליה. מחייכת.

תמונה 6

רחוב. ויקי הולכת במהירות, כמעט רצה, חיה בעקבותיה

חיה: תעמדי כבר, משוגעת. (ויקי נעמדת.) את אישה לא נורמלית!!!

ויקי: אמרתי לך שאני לא רוצה להכנס לחנות הזאת -

חיה: מכירים אותי שם! מה את דוחפת את המסכנה הזאת?!

ויקי: אני לא דחפתי -

חיה: דחפתי! היא מוכרת שם, זה התפקיד שלה לעזור לך למדוד את המעיל -

ויקי: לא דחפתי! נתקלתי בה בדרך החוצה!

חיה: לא כל מוכרת בלונדינית עם אף סולד היא נכדה של קצין אס. אס. את יודעת.

ויקי: את כנראה אף פעם לא תביני. לאן עכשיו?

חיה: (מרימה את יד ימין) ימינה!

ויקי מתחילה ללכת ימינה.

חיה: עצרי! שמאלה! (ויקי מופתעת מהטון. עומדת) לא, עדיף משם, ככה נעבור ליד הפארק.

ויקי: מה פתאום פארק עכשיו?! מה איבדתי בפארק?

חיה: מקום יפיפה, יש שם רחבה ענקית שלקראת ה *Weihnachten* (וואינכטן), שזה חג המולד -

ויקי: אני יודעת מה זה *Weihnachten*. זה יותר קצר?

חיה: בנו שם רחבת החלקה, ושוק מדהים של אוכל, ובירות ומתנות ומשם אפשר לקחת רכבת.

ויקי: אז זה שמאלה?

חיה מהנהנת, וויקי מתחילה ללכת לכיוון השני -

חיה: או שנלך לשם – ועל הדרך נציץ בגלריות ו -

ויקי: חיה! איפה הרכבת הכי קרובה?

חיה: רגע. תסתכלי. תעמדי רגע ותסתכלי איזו עיר מדהימה. יש פה המון צעירים מכל העולם, יש פה

ארכיטקטורה מדהימה, וחנויות שאין דברים כאלה ותרבות... תודי שזה בכלל לא כמו שחשבת.

ויקי: זה באמת לא כמו שחשבתי. אנשים חיים פה כאילו כלום. עובדים, מטיילים, אוכלים, שותים –

חיה: בדיוק, צעירים שמשוחררים מכל מה שקרה פעם, ממה שקרה לסבים ולסבתות שלהם -

ויקי: מה שקרה לסבים ולסבתות שלהם או מה שהם עשו לשלך...? לא בא לך לצעוק עליהם?

- חיה: לא.
- ויקי: לא בא לך לתפוס את מי שהולך פה ולהגיד לו שברחובות האלה אתם הצעדתם את סבא שלי, ואת אחותו הקטנה, ואת אימא שלו, בעיר הזאת, בעיר המקוללת הזאת -
- חיה: זאת כבר לא ברלין של סבא. זאת ברלין שלי.
- ויקי: ברלין זאת ברלין.
- חיה: את יודעת מה? את רוצה לצעוק? תצעקי. תעמדי פה ותצעקי. אם זה מה שיעזור לך, אם זה מה שישחרר את מה שחונק אותך, אז תעמדי ותצעקי, אני אצעק יחד איתך - מה שתרצי, כמה שתרצי. בואי נצעק ביחד שלוש ארבע ו -
- ויקי: אבל למה דווקא גרמניה. למה?
- חיה: הסברתי לך כבר לפני שנתיים וחצי. פה זה ה-מקום! פה להיות אומן, להיות רקדן, זה... הסצינה האומנותית פה...אני אפילו לא יכולה להסביר לך...
- ויקי: שטויות! אל תבלבלי את המוח!
- חיה: הקריירה שלי זה שטויות? ההצלחה שלי זה בלבול מוח?
- ויקי: לא אבל יש מספיק מקומות בעולם לעשות קריירה. באת לפה כדי להרוס סופית את היחסים בינינו.
- חיה: זה מה שהרס את היחסים שלנו? ולפני זה חיינו באושר ועושר? אני עשיתי לנו טובה, לשתינו טוב עכשיו כשאנחנו רחוקות אחת מהשנייה.
- ויקי: את חושבת שטוב לי לא לדבר איתך?
- חיה: כן.
- ויקי: זה מה שאת באמת חושבת?
- חיה: הגיע הזמן שנגיד את זה, לא? את ואני באותו החדר יותר משלוש דקות ושתינו מאבדות את זה. תסתכלי עליי עכשיו. אני חופשיה, אני משוחררת, התחלתי פה חיים חדשים שטובים לי.
- ויקי: בטח. זה עושה לך טוב, כשלי רע.
- חיה: אני לא מחפשת שיהיה לך רע. לא בגלל זה עברתי לפה. עשיתי את בשבילי. לא נגדך. בשבילי.
- ויקי: לגור בגרמניה זה לא נגדי? זה לא לבעוט בי? את יכולה לדבר מהיום ועד מחר על חיים חדשים ולעטוף את זה במילים יפות כמה שאת רוצה. אבל שתינו יודעות את האמת. כל זה, זה רק נגדי. אז לאן עכשיו ימינה או שמאלה?

אחרי רגע ויקי הולכת משם במהירות. חיה אחריה.

תמונה 7

המחנה. ספסל אבן ניצב על שביל אבני חצץ. חיה הולכת ראשונה עומדת בשמאל ספסל. ויקי מתיישבת על הספסל.

ויקי: האבנים פה הריח הזה.

חיה: אין פה שום ריח.

ויקי: את חושבת שאני עושה הצגה, אני לא מסוגלת להכנס לשם שוב.

חיה: טוב, אני אטפל בזה, בסדר? אז איפה משרדי ההנהלה של המחנה? שם?

חיה יוצאת.

יוזף מגיע.

יוזף: גוטה מורגן. מה שלומך הבוקר?

ויקי: אנחנו מכירים?

יוזף: נפגשנו ברכבת אתמול? ... אני האיש שצעקת עליו...

ויקי: נכון, שוב – באמת אני מצטערת.

יוזף: זה בסדר. ראיתי אותך במחנה פה אתמול.

יוזף: טיול שורשים?

ויקי: סליחה?

יוזף: אבא? אמא? מי היה פה במחנה? אבא או אמא?

ויקי: אבא.

יוזף: אבא... זה בטח היה קשה מאוד בשבילך להיות פה.

ויקי: מאוד.

יוזף: את רוצה אולי לספר לי עליו? על אבא. פשוט, אני עובד פה, ואני אוהב לשמוע סיפורים של

קורבנות.

ויקי: אוהב?

יוזף: לא, לא "אוהב", סליחה, העברית שלי לא משומנת. למרות עשר שנים בקיבוץ בישראל. אני

עובד פה, אני תמיד מחפש סיפורים שאני אוכל לספר פה לקבוצות שלי.

ויקי: פה? תספר את הסיפור שלו פה? לקבוצות שלך? לכל הקבוצות שלך?

- יוזף: "כל" הקבוצות? לצערי אין הרבה. למרות שיש לנו הכל: קרמטוריום ומוזיאון הר האפר, אבל אנשים לא יודעים את זה. אנחנו לא פופולאריים.
- ויקי: לא "פופולאריים"?
- יוזף: כן, אצלנו רוב הקורבנות היו קומוניסטים.
- ויקי: אבל היו גם יהודים.
- יוזף: מעט מדי. לא מעט מדי. מעט... איך אומרים בישוואה
- ויקי: בהשוואה.
- יוזף: בהשוואה למחנות אחרים, סליחה, העברית שלי... אבל אנחנו עושים קמפיין גדול מאוד עכשיו -
- ויקי: קמפיין? אני מצטערת, קצת קשה לי עם ה'פופולארי' והקמפיין, בכל זאת -
- יוזף: מה לעשות? זאת תעשייה. יש פרסום, וחנות מזכרות, ואנשי מכירות. הרבה כסף. את יודעת כמה כסף שורפים פה על מחנות? מיליונים. שורפים פה מיליונים.

שתיקה.

- יוזף: מצטער. זה לא נשמע טוב. אני מבלבל את השכל יותר מדי. (פאזזה) להתראות.

הוא קם ופונה ללכת למחנה

- יוזף: את אולי רוצה להצטרף לקבוצה הבאה שלי?
- ויקי: איזה קבוצה? ישראלית? ניצולים?
- יוזף: יפנים.
- ויקי: יפנים!?
- יוזף: תצטרפי?
- ויקי: לא, אני לא יכולה להכנס לשם שוב. אבל תודה, אני מעריכה את זה מאוד.
- יוזף: חבל.
- ויקי: הוא היה בן ארבע עשרה. אבא שלי, חיים, אז קראו לו חיים שוורץ. בן ארבע עשרה, כשהביאו אותם לכאן.
- יוזף: צעיר.
- ויקי: אני לא יודעת הרבה על מה שקרה לו פה... הוא לא דיבר.
- יוזף: אי אפשר להאשים אותו.

ויקי: נכון, אי אפשר. מה שאני כן יודעת שהם חיו בברלין עם מסמכים מזוייפים, הם הוא, אחותו ואמא ואיזה חייל נאצי חשד בהם, בדק את הניירות שלהם אז הוא נתן לאחות הקטנה שוקולד והיא סיפרה שהם יהודים. בעצם בגללה הכניסו אותם למחנה ו...
חיה מניעה

ויקי: את זה הוא כן סיפר לי, שהיא אשמה בעצם בזה שהכניסו אותם וש -
חיה: 'אשמה!?!' היא היתה ילדה בת שבע!
ויקי: אל תפריעי בסופו של דבר אבא שלי הצליח לברוח. אבל אחותו ואמא שלו לא הצליחו לשרוד.
חיה: (לויקי:) המזכירה שלו לא יודעת איפה הוא, אבל אמרה שהוא צריך להיות באיזור, אז ... (ליוזף:) שלום.
ויקי: זאת חיה, הבת שלי, ואני ויקי. זה - לא אמרת לי איך קוראים לך -
יוזף: יוזף, נעים מאוד, את לא במקרה הרקדנית של...?
חיה: כן. אני הפרימה בלרינה של ה-
ויקי: (קוטעת אותה. לחיה) יוזף עובד פה.
יוזף: אני המנהל.
ויקי: לא אמרת שאתה המנהל.
יוזף: לא שאלת.
חיה: אתה ישראלי?
יוזף: לא אני גרמני, חייתי בקיבוץ עשר שנים היתי מתנדב.
ויקי: כל הכבוד, באמת כל הכבוד.
חיה: מצוין אותך אנחנו מחפשות.
יוזף: איך אני יכול לעזור לכן?
ויקי: אהה... טוב. אני דיברתי אתמול עם המזכירה שלך? בקשר לאבא שלי -
יוזף: אה, זאת היית את? היא אמרה לי שמישהי היתה פה וביקשה לקבור פה את אבא שלה...
ויקי: לא לקבור, לצרף את האפר שלו להר האפר שלכם.
יוזף: לא הבנתי.
חיה: הוא ביקש שישרפו את הגופה שלו ואת האפר שלו הוא ביקש לצרף להר האפר של המחנה.
יוזף: אה.
יוזף: אני מבין... שבו בבקשה. אתן יודעות שהאפר פה, הוא של מי שהיה במחנה?

- ויקי: הוא היה פה.
- יוזף: כן, אבל הוא מת אחרי המלחמה, ובישראל, ובהר האפר -
- חיה: אנחנו יודעות בדיוק מי בהר האפר: אמא שלו, אחותו. שתי סבתות שלו.
- יוזף: לא בטוח.
- חיה: מה זאת אומרת?
- יוזף: לא כל מי שמת פה, נמצא בהר האפר, למשל, ביער שם מצאו כמה קברי אחים, ופה עברה הגדר, אני בטוח שהרבה אסירים מתו פה.
- ויקי: זאת היתה הבקשה האחרונה שלו.
- יוזף: גבירתי, אני מצטער, אני לא יכול לאשר דבר כזה, תביני.
- ויקי: אני מבינה...כן, בטח. אני מבינה. סליחה שהטרדנו אותך. סליחה.
- חיה: אני לא מאמינה עלייך! אדוני חכה רגע -
- חיה מוציאה את הכד מהתרמיל של אמה הולכת אחרי יוזף, פותחת את הכד.**
- חיה: תראה כמה קצת נשאר ממנו.
- יוזף: אני מבין, אבל-
- חיה: זה לא ישנה את הערימה... קצת אפר, להוסיף להר שלכם.
- ויקי: חיה תפסיקי! מה את חושבת שאת עושה?!
- חיה: יש לכם פה אלפים, מה זה משנה עוד אחד? בבקשה?
- יוזף: גבירתי את צריכה להבין, יש פה חוקים. מי שנשרף פה הוא בהר האפר, ומי שמת בישראל יקבר בישראל.
- חיה: מה אתה רוצה? כסף?
- יוזף: סליחה?
- חיה: תגיד כמה.
- ויקי: חיה!!
- חיה: (לויקי) אל תפריעי. (ליוזף) עד עכשיו הייתי מנומסת, אבל אתה לא מכיר אותנו הישראלים -
- יוזף: אני גרתי בקיבוץ יוטבתה. אני מכיר טוב טוב את הישראלים שנסעו לאילת, ועצרו אצלנו.
- חיה: אז אתה בטח יודע מה זה בלאגן.
- יוזף: הו, אני יודע מה זה בלאגן.

חיה: אז אני הולכת לעשות כזה בלאגן! אתה יודע איזה קשרים יש לי? אני אביא לפה עיתונאים, אני אכתוב מכתבים למי שצריך, אני אעשה הכל, לא רק שנוסיף את האפר של סבא שלי להר אפר המזדיין שלכם -

ויקי: חיה!!!

חיה: אני אדאג גם שאתה לא תהיה פה יותר.

יוזף: גבירתי הצעירה, אני מבין את הכעס שלך.

חיה: וואלה. "אתה מבין"? כמה גרמני מצדך.

ויקי: תפסיקי את זה מיד. (למנהל) אני מתנצלת. מאוד.

יוזף: זה שאת אוהבת את סבא שלך, זה טוב מאוד. ואם את רוצה לעשות כזאת בלאגן, תעשי אותו,

אולי זה יעזור. גברתי, גברתי הצעירה.

הוא קד בראשו והולך משם.

חיה: - נאצי מסריח.

ויקי: תגידי לי את השתגעת? בחיים לא התביישתי ככה! מה זאת ההתנהגות הזאת? מה זה האיומים

האלה?

חיה: זה עבד כשניסיתי להתנתק מהוט.

ויקי: וזה עבד עכשיו? זה הצליח? עזרת לי?

חיה: לפחות לא התחנחנתי מולו!

ויקי: אני לא התחנחנתי - עשיתי כל מה שאפשר היה, ניסיתי הכול בלי להיות ברברית כמוך -

חיה: זה נקרא לנסות? את עמדת שם מולו והתנצלת על זה שאת קיימת, כמו איזו יהודיה

מפוחדת בגטו.

תמונה 8

הדירה של חיה. ויקי אורזת את המזוודה. חיה נכנסת שמאל במה עם מעיל כובע ותיק

חיה: ...מה את עושה?

ויקי: זאת היתה טעות לבוא לפה.

חיה: לבוא לגרמניה או לבוא אליי?

ויקי: אני חוזרת למלון. אני בחיים לא אסלח לך על מה שאמרת לי במחנה.

- חיה: את הולכת נכון? אז אין טעם לפתוח את זה עכשיו.
- ויקי: את אפילו לא מבינה כמה נורא מה שאמרת לי? להגיד לי שאני – אני – מה שאמרת... זה... אני, שכל החיים שלי -
- חיה: (קוטעת) בסדר. (חצי לעצמה) רק בלי הקלישאות האלה שלך עכשיו.
- ויקי: קלישאות?!
- חיה: כן. כן את קלישאה של דור שני, זה מה שאת.
- ויקי: את לא תגידי לי שאני קלישאה! החיים שלי הם לא קלישאה והכאב שלי הוא לא קלישאה! הוא אמיתי והוא שלי ורק שלי!
- חיה: נכון, את לא קלישאה, סבא אהב אותך, והבקשה שלו לא היתה מטורפת בכלל.
- ויקי: היא לא מטורפת בכלל. הוא היה צלול לגמרי כשהוא ביקש את זה. למרות האלצהיימר. הכי צלול שיש. קילחתי אותו ופתאום הרגשתי איך הוא... איך הגוף שלו מתקשה, ושאלתי אותו 'מה קרה?' והוא הסתכל עליי, בעיניים הכי פיקחות והכי חומות שלו ואמר לי: בת לא צריכה לעשות אמבטיה לאבא שלה.
- חיה: הוא התחיל לבכות אף פעם הוא לא בכה. אמרתי לו שאני מאושרת לעשות לו אמבטיה, מאושרת, אבל הוא שם את הידיים שלו על ה- הוא התקפל ככה וביקש מגבת.
- ויקי: אחר כך הוא ביקש להתלבש לבד. התעקש. את יודעת כמה עקשן הוא היה, אבל הייתי צריכה לשים לו חיתול, הייתי חייבת לשים לו, באמת חילה, לא היתה לי ברירה. אז... אמרתי לו שאני אעצום עיניים. ושמת לי את החיתול. ואז הוא אמר לי: "אני יכול לבקש ממך משהו?" כל מה שתרצה אבא. והוא אמר, בקול צלול וחזק: תחזירי אותי הביתה. וזה בלבב אותי ולא הבנתי. ואז הוא אמר לי שהוא רוצה שאני אצרף את האפר שלו לערימה במחנה. ואז הוא הלך לישון את השלאף שטונדה שלו, כמו תמיד, כמו פעם... וכשהוא התעורר הוא שוב היה... קליפה של בן אדם בלי אבא שלי בפנים.
- חיה: אף פעם לא סיפרת לי את כל זה.
- ויקי: כי אף פעם לא שאלת.
- חיה: אז מה עושים עכשיו עם הצוואה?
- ויקי: אני לא יודעת כלום. אני רק יודעת שזה מה שהוא רצה..
- חיה: את יודעת מה אני חושבת? שאת לא באמת רוצה להיפרד ממנו. את רוצה להשאיר אותו איתך בבית.

ויקי: זה מה שאת חושבת?

חיה: כן, אחרת, מה זו כל האובססיה הזאת עם ההנצחה שלו? הספר, המילגה, הספרייה -

ויקי: הוא איש חשוב.

חיה: הוא היה איש קשה.

ויקי: הוא שופט נחשב, ופובליציסט ידוע ו -

חיה: והוא מת.

ויקי: אני יודעת שהוא מת!

חיה: אז תשחררי אותו כבר.

ויקי: אני לא יכולה. את יודעת שכשהרופא אמר "אלצהיימר" חשבתי שאולי, סוף סוף הוא לא יהיה כל

כך בשליטה ויתחיל לדבר, ואז אני אשמע את מה שהסתיר כל השנים. התפללתי שיחזור להיות

ילד, זה קורה לפעמים לחולים, שהם חוזרים אחורה, שהזיכרונות שלהם הופכים למציאות, שוב

פעם... אבל גם כשהוא חזר להיות ילד הוא שתק. ועד עכשיו אני לא יודעת מה קרה לו. ואני לא

יכולה להיפרד ממנו בלי שאני יודעת מי הוא היה.

חיה: אבל את אף פעם לא תדעי מי הוא היה, אז אף פעם לא תיפרדי ממנו?

דלת הבית נפתחת, נצח עומד בפתח עם צ'מידן גדול

נצח: קבלו במחיאות כפיים סוערות את כוכב הערב: נצח !!!!! תביאי חיבוק יה דבה.

חיה: סתום יה גמד.

חיה ונצח מתחבקים

ויקי: מה אתה עושה פה?

נצח: כל המשפחה מבלה יחד בברלין, ואני אשאר בארץ?

ויקי: מבלה?

נצח: אבלה. אמרתי אבלה. אמא, את לא כועסת שבאתי לגרמניה, נכון?

ויקי: לא.

נצח: ולא כועסת ששילמתי על הכרטיס מהויזה שלך?

ויקי: לא.

נצח: גם דפקתי לך את האוטו שלשום.

ויקי: לא נורא מלאך.

נצח: (לחיה) מה?

- חיה: כלום, פשוט הקאתי קצת בפה...
- ויקי: נו מה את עומדת לכי להביא לאחריך משהו לשתות.
- נצח: נו, מה עם סבא?
- ויקי: לא עשיתי את זה.
- נצח: כי זה היה לך קשה?
- חיה: אין אישור. דיברנו עם המנהל של המחנה, אבל הוא לא מאשר.
- ויקי: מה זה דיברנו איתו. אחותך פתחה עליו כזה פה, שהוא לא יסכים בחיים. אבל אולי אתה תצליח לשכנע אותו?
- חיה: למה שהוא יצליח?
- ויקי: כי את מכירה את אחריך, הוא לא כמוך וכמוני, כולם מתאהבים בו ברגע. יש לו קסם אישי!
- חיה: גם לי יש קסם אישי!
- ויקי: גם לך, בטח. גם לך.
- נצח: לא. אין לך כלום. את בלתי ניתנת לאהבה. סתם גוף שגוזל חמצן מהסביבה...
- ויקי: נו, נצי, אתה ילד מבריק, תתרכז רגע, תחשוב על איזה פתרון.
- נצח: או.קיי. או.קיי. או.קיי ...
- יש! נלך על שיטת איקאה!
- חיה: להרכיב את סבא מחדש עם עם ברגים?
- נצח: קרוב... do it yourself - נעשה סיור במחנה וכשנגיע למקום של האפר, את תעסיקי את השומר, תעשי לו את הריקוד של בת שבע או משהו, אני אשחרר את סבא. ואת תגידי קדיש
- חיה: אישה לא יכולה להגיד קדיש.
- נצח: זאת הבעיה שלך, שאת מקובעת.
- חיה: ואני חשבתי שהבעיה שלי היא שיש לי אח מושלם.
- ויקי: אני לא חושבת שאני אבוא איתכם למחנה. אני לא יכולה לחזור לשם.
- נצח: אז אני וחיה ניסע למחנה.
- חיה: טוב אבל עכשיו.
- נצח: מה עכשיו? תני לנוח, לשטוף פנים...אני רוצה לדבר עם אמא... אני רעב.
- ויקי: אני אכין לך שניצל וסלט?
- נצח: עם פתיתים בצד?

- ויקי: (פונה לחיה) יש פתיתים?
חיה: בדיוק נגמר.
ויקי: (מתקרבת לחיה) אני אלך לקנות.
חיה: אין פה מכולת של יהודים בסביבה...
ויקי: מה חשוב יהודים עכשיו?!
חיה: פתאום זה לא חשוב? ואיפה אתם חושבים שאתם? בסופר זול? אין פה פתיתים בברלין...
ויקי: איך לא הבאתי איתי פתיתים מהארץ?
ויקי מתייסרת רגע
נצח: אמא, השניצל לא יגיש את עצמו...
ויקי: בטח בטח, כבר. מי היה מאמין שדווקא פה יהיה לנו איחוד משפחתי. תגידו לי אתם אם זאת לא נקמה...
נצח: נקמה בת זונה.
ויקי: נקמה בת זונה באמת...
חיה: בת זונה באמת

תמונה 9

קרן הרכבת. חיה ונצח נוסעים מהעיר אל המחנה.

- נצח: אז אחרי שנקבור את סבא, ואחרי שהשלמת איתה -
חיה: לא השלמתי איתה. זאת בסך הכל הפסקת אש.
נצח: סבבה. הפסקת אש. מה עכשיו? את חוזרת לארץ? את נשארת פה?
חיה: למה שאני אחזור לארץ?
נצח: כי אולי הבת שלך תרצה את סבתא ויקי ואת דוד נץ נץ לידה?
חיה: אהה.. לא יודעת. זאת אומרת, לא חשבתי על זה.
נצח: אז תחשבי עכשיו.
חיה: מה אתה מלחיץ?!
נצח: לא מלחיץ. שואל.

- חיה: תשמע... אני לא מתכוונת לוותר על מה שיש לי פה. לא הספקתי לספר לך, אבל אחרי הביקורת בעיתון קיבלתי הצעה ממש מפתה
- נצח: איזו הצעה?
- חיה: דכאו!
- נצח: דכאו?!
- חיה: לרקוד בדכאו.
- נצח: ברור... איזה יהודי לא רוצה לרקוד בדכאו?
- חיה: מפגר. בעיר דכאו. הציעו לי להקים להקת בלט קטנה משלי ולהיות הסולנית שלה...
- נצח: אז מה את משחקת אותה "לא יודעת". את נשארתי. חי חי, אני באתי לפה כדי לעשות הכל כדי שתשלימו כבר ותחזרי הביתה. אני צריך שתחליפי אותי במשמרת. גם אני רוצה לעזוב את פתח תקווה. את יודעת, יש לי חבר שעובד בחברת הימורים של ספורט באינטרנט. חוקי. הם יושבים בווגאס. הוא סיפר לי שהם מחפשים איש שיווק. וזה משהו שאני יכול להיות בו טוב. בסדר זה לא חלום גדול כמו שלך. אני לא יודע להיות בלרינה ולא יודע לעשות שפגטי.
- חיה: שפגאט.
- נצח: שפגאט, אבל – אני עוד מעט בן שלושים. אני גם צריך להתחיל את החיים שלי מתישהו.
- חיה: אז תעשה את זה.
- נצח: והיא מה? כל שישי היא תשב לבד ליד השולחן? אם יקרה לה משהו והיא תצטרך עזרה?
- חיה: זה מה שאתה מספר לעצמך? שהיא צריכה אותך. אתה תקוע, גמד ולא בגלל שהיא צריכה אותך, אלא בגלל שאתה צריך אותה. אתה והיא זה מקרה קלאסי של יותר משהפירה רוצה להניק, העגל לא משחרר את העטין.
- נצח: סבבה אז אני עגל.
- חיה: נו, אל תהיה דביל. אתה יודע למה התכוונתי.
- נצח: עזבי. תשכחי ממה שאמרתי.
- הכרטיסנית נכנסת לקרון. מתקרבת. נצח מבחין ביופיה הארי.**
- כרטיסנית: (בגרמנית: כרטיס בבקשה). FERCARTEN BITE
- חיה מגישה את הכרטיס שלה, נצח מחפש את הכרטיס שלו בכיסים של הג'קט**
- חיה: שמת אותו בכיס האחורי.

- נצח: (בשקט לחיה) סתמי.
- כרטיסנית: (בגרמנית) כרטיס בבקשה...
- נצח: (באנגלית) אני לא יודע איפה שמתי אותו, אולי את יכולה לעזור לי לחפש.
- רוע שבו לא ברור האם הכרטיסנית תסמור לנצח או תחייך. היא מחייכת. נצח מחייך בחזרה, חיה לא מאמינה שזה מה שקורה, היא שולפת מהכיס האחורי של נצח את הארנק, ונותנת לכרטיסנית.**
- כרטיסנית: אני חושבת שהכעסנו את אשתך.
- נצח: (באנגלית) היא? ג'יזס קרייסט, אשתי? חס וחלילה. היא אחותי, סיפור עצוב, היא חולת נפש, אני שומר עליה. אני בכלל מעדיף בלונדיניות עם חיוך ששובר את הלב. מכירה אחת כזאת?
- כרטיסנית: אטלקי?
- נצח: (אנגלית במבטא איטלקי) אני מוכן להיות איטלקי, אם זה מה שאת מחפשת.
- חיה: (בגרמנית) ause israel, YUDEN (הוא ישראלי. יהודי)
- נצח: (שולח יד ללחיצה) נצי.
- כרטיסנית: נאצי?(מושכת את היד)
- נצח: (באנגלית) לא. לא. לא. נצח.
- כרטיסנית: (הוגה את שמו בחיתוך גרמני) 'נצה'!
- נצח: (באנגלית) תקראי לי ג'סטין.
- חיה: "ג'סטין"?! מה יש לך?
- כרטיסנית: (מגישה לו את הכרטיס) הנה, ג'אסטין. (פונה ללכת)
- נצח: (באנגלית) שכחת משהו (הכרטיסנית לא מבינה)
- (לחיה) איך אומרים ? *you didn't wrote* או *you didn't write* ל
- חיה: איש שיווק בווגאס...
- נצח: (לאנה, באנגלית) לא רשמתי לך את מספר הטלפון שלך.
- הכרטיסנית מחייכת, משתהה רגע ואז שולפת עט ומתקרבת לנצח. הוא מגיש לה את כרטיס הרכבת, היא תופסת לו את היד, ומתכוונת לרשום את המספר על כף היד שלו.**
- נצח: את יודעת... (מחפש את המילה באנגלית) יימחק לי פה... אולי עדיף פה.
- הוא מגיש לה את הזרוע, סמוך לשעון שלו, שם היא רושמת את מספר הטלפון שלה. חיה מודעזעת.**
- הכרטיסנית הולכת משם.**

- חיה: אתה חולה נפש?!
- נצח: מה קרה?!
- חיה: (תופסת לו את הזרוע ומציגה את המספר ה"מקועקע") זה מה שקרה!
- נצח: תרגעי כבר!
- חיה: מה להרגע?! אתה לא יותר משעתיים פה וכבר אתה מתחיל עם גרמנייה.
- נצח: את לא מבינה את הטקטיקה. אני, ג'אסטין, צארמר מאדר פאקר, הולך להפיל את הגרמניות אחת אחת. קצת בירה, טיפה יסורי מצפון קולקטיבים – והופ! אני הולך לדפוק אותן כל כך חזק, שהם יצטערו על מה שסבא שלהם עשה לסבא שלנו...
- חיה: אתה מוכן לא לערבב את סבא עם פנטזיות הסקס שלך?
- נצח: מי את חושבת לימד אותי את כל מה שאני יודע?
- חיה: סבא? איזה שטויות!
- חיה: הוא היה מדבר אתך על דברים כאלה אה? הבן זונה אהב אותך אה?
- מתגעגע אליו?
- נצח: מאוד. טוב, חי חי, צחקנו, התרגשנו, נהננו, מה זה התחנה הקרובה?
- חיה: לא הבנתי.
- נצח: נראה לך שאני מתכוון להתחיל את הביקור שלי בגרמניה במחנה השמדה?
- חיה: יא זבל.
- נצח: תסעי לשם, תראי מה אפשר לעשות...
- חיה: ואתה מה?
- נצח: הולך להתקשר ל (בודק את המספר על היד שלו) אנה...
- חיה: מצחיק מאוד היית מת.
- נצח: יאללה, אם אני יורד פה, מה יש באיזור? נו, מה יש פה באיזור?
- חיה: לא עונה!
- נצח מתישב על חיה**
- נצח: מה יש פה באזור?
- חיה: איה!!! תרד ממני!
- נצח: מה יש פה באזור?
- חיה: אחחחחח..... אתה מועך לי את הילדה -

- נצח: סליחה, סליחה, אני בא איתך למחנה, חיה....
- חיה מתחילה לצחוק, הוא מבין שעבדה עליו**
- נצח: ...מפגרת...
- חיה: אני שמחה שאתה פה
- נצח: כי את לא יכולה לנשום בלעדיי?
- חיה: כי מחר יש לי עוד הופעה, ואתה תבוא לראות אותי.
- נצח: אוף, כמה את אוהבת את עצמך

תמונה 10

חיה ונצח (אחרי שהיו בתוך המחנה) יוצאים המומים מהשער, חזרה לספסל.

- נצח: קיר זכוכית. איך לא חשבתי שישמו את זה מאחורי קיר זכוכית?...
- חיה: לא טוב לי.
- נצח: ברור שישמרו את האפר מאחורי זכוכית. איזה טיפשים אנחנו.
- חיה: אתה קולט אם זה כל מה שנשאר מסבא זה ככה(מדימה עם הידיים חופן) ושם יש... (פורסת את הידיים שלה)
- נצח: את פה כבר שנתיים וחצי, את רוצה להגיד לי שזאת פעם ראשונה שאת -
- חיה: כן.
- נצח: איך את מסבירה את זה?
- חיה: אם היית גר פה היית מבין.
- שתיקה**
- חיה: אז מה עושים?
- נצח: חוזרים.
- חיה: לא. לא טוב היא תמשיך לקדיש לך את כל החיים שלה
- חיה לוקח את הכד מנצח ופותח אותו**
- נצח: מה את עושה?
- חיה: משחררת את סבא.
- נצח: פה!?

חיה: מה זה משנה איפה? הכל פה זה הר אפר – כל האדמה פה היא הר אפר אחד גדול של יהודים -

נצח: תגידי את דפוקה? את שומעת את עצמך?

חיה: אין לי ברירה!

נצח: (לוקח את הכר מחיה) את לא יכולה להחליט דבר כזה לבד! ומה תגידי לאמא? תשקרי לה?

חיה: כן!

נצח: אני לא מתכוון לשקר לה!

חיה: זה בשבילה.

נצח: זין. זה בשבילך.

חיה: אנחנו חייבים לשחרר אותה ממנו! הולכת להיות לי ילדה נצי, ואם עכשיו אני לא מצליחה לתקן

את היחסים עם אמא, אם גם עכשיו היא לא מצליחה לראות אותי בגללו...

יוזף מגיע עם תיקיית קרטון, חיה ונצח מסתירים את הכר

יוזף: שלום. ראיתי אותך נכנסת למחנה מהחלון של המשרד שלי.

חיה: זה אח שלי, נצח. זה יוזף. הוא המנהל פה.

נצח: אה. המנהל... (לוחץ את ידו) אתה ישראלי?

חיה: הוא לא ישראלי, הוא חי 10 שנים -

יוזף: ביוטבתה.

יוזף: גם אמא פה?

חיה: לא.

יוזף: אה... חבל... אחרי שהלכתן, הרגשתי שאולי לא הייתי מספיק רגיש, אז חיפשתי חומר על

המשפחה שלכם בארכיון שלכם.

חיה: מצאת משהו?

יוזף: כן, כמה דברים. חשבתי שאמא שלכם פה איתכם, אז הבאתי את החומר. אני אשמח אם היא

תבוא לפה מחר ו -

חיה: אבל היא טסה מחר.

יוזף: אוי חבל.

חיה: אבל אנחנו נספר לה. אתה יכול להראות לנו?

יוזף פותח את התיקיה, שולף דף ומעביר לחיה.

יוזף: בטח, בטח... זה טופס הטרנספר הנה... חיים שוורץ... סבא שלכם, ו... שרה שוורץ...?

חיה: אמא שלו.

יוזף: וחיה שוורץ.

נצח: אחותו הקטנה.

חיה: כן, אני זכיתי להיקרא על שמה.

חיה מעבירה את הנייד לנצח שבוחן אותו גם הוא.

יוזף: זה מאוד מרגש. הם הגיעו למחנה בעשירי באוגוסט 1944 – (עוד מסמך) אמא שלו עבדה באחד המפעלים של המחנה, גם אחותו הקטנה, זה היה מפעל נשק ולילדות קטנות יש אצבעות קטנות שיכולות לנקות תרמילים של תחמושת. (מוציא עוד נייר) ב18 דצמבר... חיסלו את המפעל וכל מי שעבד שם, גם אמא שלו ו... גם אחותו... נשלחו לתא הגזים.

נצח: את קולטת? זה פחות מחצי שנה לפני סוף המלחמה...

יוזף: כן... (הוא שוקע בנייר)

חיה: מה?

יוזף: הקרמטוריום הפסיק לפעול בדצמבר, משם אספו חלק מהאפר ל'הר האפר'... יכול להיות, אני לא אומר שזה בטוח, אבל יכול להיות שבאמת האפר של המשפחה שלכם נמצא ב'הר האפר' שלנו.

חיה: אז... אז צדקנו. הם פה. עכשיו אתה מוכן לתת לנו לצרף את האפר שלו?

יוזף: אני מצטער.

חיה: טוב, בכל זאת, תודה רבה. אמא תשמח מאוד לדעת משהו חדש על המשפחה של סבא...

נצח: יש עוד משהו?

יוזף: לא אלה רק טפסים פנימיים של מי שביקש בעבר לראות את החומר הזה. יש פה את התאריכים שסבא שלכם ביקר אצלנו בארכיון ומה שהוא ביקש לקרוא.

נצח: מה?! על מה אתה מדבר?

חיה: 'התאריכים שסבא שלנו ביקר אצלכם בארכיון?' לא, יש לך טעות.

יוזף: הנה כתוב פה: "הוצא לבקשת חיים..." אה סליחה. אנחנו אומנם מסודרים מאוד, אבל גם טועים.

חיה: ברור, הוא לא חזר לפה אחרי המלחמה.

יוזף: כן, חיים אחר ביקש לראות את החומר הזה. לא סבא שלכם. מי שביקש הוא.. (קורא מהנייר)

"חיים כנען". השופט חיים כנען? מה הקשר?

נצח: חיים כנען זה סבא שלנו. כשהוא עלה לארץ הוא שינה מ'שוורץ' ל'כנען'.

חיה: אתה בטוח? הוא היה בברלין?! מתי?

- יזוף: (מציץ בניירות) ב 2004,2005,2006,2007, תמיד באותו שבוע באוגוסט. אני הכרתי אותו. איזו אישיות. אולי הניצול הכי מכובד שיצא מהמחנה. פגשתי גם את סבתא שלכם. זוג מקסים.
- חיה: רגע, הוא היה פה ב 2004 עם "סבתא"?
- יזוף: כן. וגם ב 2005, 2006, אלפיים ו -
- חיה: סבתא שלנו נפטרה ב 98.

תמונה 11.

בביתה של חיה.

- חיה: את מבינה!? את מבינה את השופט הנערץ שלך?! תגידי משהו.
- ויקי: מה את רוצה שאני אגיד? זאת בטוח טעות.
- חיה: ראינו את השם שלו.
- ויקי: זה בטח חיים כנען אחר. את יודעת שיש כמה 'חיים כנען' –
- חיה: שביקש לראות חומר על המשפחה שלנו? אמא, יזוף זוכר אותו. הוא סיפר לנו שכל שנה, בקיץ, כשסבא היה מגיע –
- ויקי: כל שנה בקיץ, סבא היה נוסע לכנס משפטנים בבלגיה.
- חיה: זה מה שהוא סיפר לך. הוא היה פה בברלין. יזוף היה לוקח אותו למסעדות, לבתי קפה, לאופרה!
- סבא היה פה באופרה!
- ויקי: סבא בחיים לא היה חוזר לפה. אני מכירה את אבא שלי.
- חיה: פתאום את מכירה אותו?

חיה מסתכלת לכיוון נצח, נצח מסמן שלא תעזי לגלות

- חיה: את יודעת שהיתה לו פה מאהבת. איזה זונה גרמניה! הוא הציג אותה בתור סבתא שלנו, בתור אמא שלך!
- נצח: הוא לא אמר שסבא הציג אותה בתור סבתא, יזוף חשב שהיא סבתא, אבל הוא לא אמר ש -
- חיה: בצד של מי אתה?
- נצח: מה יש לך? כל דבר במשפחה הזאת זה מלחמה? צריך לתפוס צד?
- חיה: פחדן. את לא קולטת שהוא ניהל חיים כפולים! תתעוררי כבר!
- ויקי: תגידי לאחותך שתירגע בבקשה. ואם אפשר שתהיה פחות מאושרת מהשטויות שהיא פולטת.

- חיה: גם עכשיו את לא מוכנה להודות שצדקתי, שכל החיים צדקתי: הוא היה חרא של בן אדם ושקרן.
- ויקי: אתה מבין? זה העניין, שאני אגיד שהיא צודקת?
- חיה: לאן את הולכת?
- ויקי: אני צריכה לארוז. יש לי טיסה מחר בבוקר. אני מציעה שגם אתה תארוז, כי אנחנו חוזרים הביתה.
- חיה: הקיר זכוכית לא במחנה, הוא פה. ביני לבינה וגם אותו אי אפשר לשבור.
- ויקי: נצח, תארוז בבקשה –
- חיה: הוא לא ארוז, כי הוא יודע שאת מתנהגת כמו משוגעת.
- ויקי: אתה לא קם? אתה נשאר איתה?
- חיה: כן, הוא נשאר איתי, פעם אחת תרגישי מה זה שכל המשפחה שלך מפנה לך את הגב -
- ויקי: נצח, אם אתה לא קם עכשיו, אני לא –
- נצח: דיי! תפסיקו שתיכון לזרוק עליי את החרא שלכן. לא רוצה להיות יותר באמצע, עשיתי את זה מספיק כל החיים. את – חיה לא משקרת. (מניח על השולחן כרטיס ביקור של יוזף) זה כרטיס הביקור של יוזף, תדברי איתו בעצמך. ואת – קצת, קצת רגישות, קצת פחות לחשוב על לצאת צודקת ויותר על הפצצה שנפלה עליה.
- ויקי: לאן אתה הולך?
- נצח: איזה דפוק אני שחשבתי שאם אני אבוא לפה, אז... אתן שתיכון – אין תקווה. שום דבר כבר לא יציל את המשפחה הזאת.
- חיה: לאן?
- נצח: רחוק משתיכון!
- ויקי: אתה לא מכיר פה כלום! אתה תלך לאיבוד!...
- נצח: אל תחכו לי.
- ויקי: נצח!
- הוא יוצא וטורק את הדלת.**
- ויקי: תראי מה עשית.
- חיה: אני?
- ויקי: אם את תסיתי אותו נגדי, אני בחיים לא אסלח לך.

חיה: את לא תסלחי לי?! את? את זאת שצריכה להתנצל בפניי, במיוחד עכשיו אחרי שאת יודעת

שסבא חזר לפה –

ויקי: אני לא יודעת ש – (הוא חזר לפה)

חיה: את יודעת! הנה גם עכשיו את לא מסוגלת להסתכל לי בעיניים ולבקש סליחה על שנתיים וחצי

של חרם? לא, לא על שנתיים וחצי שנתיים וחצי של חרם. על חיים שלמים של לא לראות

אותי... של לא לאהוב אותי בגלל סבא, אני -

ויקי: אני לא אוהבת אותך? בגללו?! את באמת כבר לא שמה לב למה שאת אומרת.

חיה: סבא לא אהב אותי כי אני אף פעם לא הייתי מספיק טובה בשבילו, מספיק מוצלחת או חכמה או

לא יודעת, ובמקום שאת תעמדי מולו ותגני עליי, שאת תאהבי אותי פי שתיים גם בשבילו, וגם

בשביל אבא שמת, את הצטרפת למחנה שלו, ניסית לזכות אצלו בעוד נקודות על חשבוני. כי לך

היה יותר חשוב להיות "בת טובה" מ"אמא טובה"! 'שום דבר לא ייצא ממך אם תמשיכי להתעסק

עם הריקוד הזה שלך', תסתכלי עליי עכשיו, אמא, שום דבר לא יצא ממני? אני הפאקינג סולנית

של הדויטשה אופר ברלין! וגם עכשיו כשאת כבר יודעת שהאיש שהרעיל אותך נגדי כל החיים,

היה איש עלוב ושקרן, גם עכשיו את לא מסוגלת לבקש סליחה, להגיד לי פעם ראשונה בחיים

שאת גאה בי, שאת אוהבת אותי.

שתיקה

ויקי: סיימת? אני צריכה לארוז.

חיה: זה מה שיש לך להגיד לי?

ויקי: מה את מצפה שאני אגיד? את מתעסקת במילים. אלה רק מילים.

חיה: אלה לא רק מילים.

ויקי: היה לך בית חם, היה לך כל מה שהיית צריכה, עבדתי בשתי עבודות במקביל כדי שיהיה לך כל

מה שאת צריכה, שילמתי לך על החוגים, הסעתי אותך לחזרות, קניתי לך נעליי ריקוד כל שלושה

חודשים - זאת אהבה. לא מילים. ככה אוהבים.

חיה: ככה לא אוהבים, ככה מתפעלים ילדים.

ויקי: ככה אהבו אותי וככה אני יודעת לאהוב.

שתיקה (חיה לובשת את המעיל ולוקחת את התיק שלה)

חיה: אני יוצאת עכשיו, ואני חוזרת עוד שעה, אני מבקשת שלא תהיי פה כשאני חוזרת. תחזרי למלון, תשני על הרצפה בשדה התעופה מצידי, רק לא פה.

חיה יוצאת מהדירה. ויקי לוקחת את כרטיס הביקור של יוזף מסכלת עליו .

תמונה 12

נצח יושב על הספסל מחויץ למחנה. הוא רוצה לשתות עוד לגימה מפחית הבירה שביד שלו. הבקבוק ריק. הוא מוציא מהכיס עוד פחית בירה, פותח אותה ושותה ממנה. הוא לא יודע איפה להניח את הפחית הריקה, ובסופו של דבר משאיר אותה על הספסל. אנה נכנסת.

אנה: justin! here you are

נצח: אנה! תודה שבאת לאסוף אותי (ואז באנגלית – מהשכרות לא מצליח להגות נכון):

thanksh... tenxsh...thank's for cameing to take me

אנה: came on -lat's go to my place

נצח מגסה לקום, אבל הוא מסוחרר, מתיישב חזרה.

אנה: ?way the hell did you ask me to come here to pik you up

נצח: למה רציתי שתבואי לקחת אותי מפה? בגלל שהלכתי לאיבוד, וזה המקום היחיד שאני מכיר בעיר המזדיינת הזאת.

אנה: what?! Never mind.... let's go. This place gives me the creeps

נצח: וואלה, להיות בצד הזה של הגדר עושה לך צמרמורת? את יודעת מה זה להיות בצד השני?

אנה: what? I dont understand

נצח: ?do you know whats over there? Behind the fence

אנה: ?yes. It was a communist prison. Are you coming

נצח: פחחח.... וואלה, כלא של קומוניסטים? הסידת אומות עולם את.

my grandfather was there

אנה: !?your grandfather was a communist

נצח: better then a communist. He was a jew (הוא לוקח שלוק מהבירה. בעברית: את

יודעת, הוא אף פעם הוא לא סיפר לי שהוא חזר לפה -

he was my best frind and he didnt tell me that evry year he was caming to
,berlin, turing, having fun, he had a garmen girlfrind
אנה: !?who had german girlfrind
נצה: (באנגלית) my grandfather – you dont listen (בעברית) כמה יפה ככה סתומה. ועכשיו
אמא שלי ואחותי רבות את מי הוא דפק יותר... (באנגלית) my
he fuck my mum and my ...sister
אנה: !?your grandfather fuck your mother and sister
נצה: (באנגלית בבהלה) כן. לא!!! He didn't tell them the secrete
אנה: but it was a secrete
נצה: כן, אבל לחיות עם סוד כזה כל החיים, אני מרחם עליו. I feel pity for him
אנה: ?why
נצה: ?why – why
אנה: ?what
נצה: not what. Why? Way you say way
אנה: why you feel pity for him? he was caming to berlin evry year, turing, having
?fun, he had a garmen girlfrind- why feel sorry for him
נצה: ...Because ... Because בואנה בן של זונה! החרמן התחמן הקטן הזה, חי. הוא פשוט תפס את
החיים בביצים ו – חי! את קולטת?
אנה: ?what
נצה: you recevie? Come – lets go
הוא מנסה לקום – עדיין קצת מתנדנד
אנה: ?are you ok
נצה: ברור, קטן עליי.
Its small on me... do you know what I did in the army? I was in the komando!
!Komando in hebrew is: HA- SHEKEM
הוא משאיר את הפחיות הריקות על הספסל, מושך את אנה והשניים יוצאים.

תמונה 13

ויקי ויוזף יושבים במסערה. ויקי קוראת את התיק שיוזף הביא.

ויקי: הנה, את זה אני לא מצליחה להבין, כי אני מסתובבת פה כבר ארבעה ימים, כל נשימה של אוויר

גרמני דוקרת אותי, כי אותי הוא לימד שגהינום נשאר גהינום, גם אם בונים בו את 'מרכז סוני'

ואת ה mitte. והינה, הוא היה פה, ונהנה. הוא נהנה פה, נכון?

יוזף: תראי הוא מאוד אהב את ברלין טילנו הרבה, היינו בבתי קפה, במסעדות ובמיוחד הוא אהב את

המקום הזה, אמר שהאוכל פה מזכיר לו את הילדות... זה גם קרוב לכל מקום, לאופרה,

למוזיאונים, שם יש שופינג סנטר גדול, ו - תראי הוא היה -

ויקי: (קוטעת אותו) הוא היה. הוא היה ודי. אין יותר. עכשיו הוא מאפרה.

ויקי: והאישה?

יוזף: מה?

ויקי: האישה שהוא היה איתה, הוא חייך אליה? הוא חיבק אותה? הוא נגע בה? הוא נישק אותה?

יוזף: אני חושב שכן...

ויקי: אתה יודע שאני לא זוכרת אותו מנשק את אמא שלי? הוא אהב אותה, אני לא אומרת שלא.

אבל...

יוזף: תראי, הוא היה איש מאוד חם. מאוד רומנטיקן. את יודעת את זה.

ויקי: לא אני לא יודעת זה, מה שאני יודעת שהוא נתן לי לחיות בתוך שקר, שכל החיים אני הפסדתי

כל כך הרבה רק בשבילו, אפילו את הבת שלי הפסדתי בגללו, ובסוף מה? הוא הסתובב פה כמו

דון ז'ואן דה לה קקה, חתיכת שקרן.

יוזף: גם אבא שלי היה שקרן. הוא סיפר שהוא היה חייל פשוט אבל התברר שהוא היה הרבה יתר

מיזה. ושנאתי אותו על זה, אז באתי לישראל, התנדבתי בקיבוץ, התחנתי עם ישראלית, ניסיתי

להיות יותר ישראלי מישראלי... עשר שנים. ניכשלתי, קיפלתי את החיים שלי וחזרתי לפה, כי

בפנים לא הפסקתי להתגעגע והתביישתי בזה שהתגעעתי להיות גרמני. ובבקשה אל תביני את זה

לא נכון, אבל: פעם גרמני, תמיד גרמני. (פאזזה) כמו אבא שלך.

ויקי מחייכת לעצמה

ויקי: אמרתי היום לחיה שאני לא יכולה להיפרד ממנו עד שאני לא אדע מי הוא היה... אני חושבת

שאני מתחילה להבין. תודה יוזף. תודה רבה. ואם מתישהו ישתנו החוקים שלכם, ויהיה אפשר לצרף אותו, אז -

יוזף: אני מכיר את הגרמנים. הם לא משנים את החוקים כל כך מהר. אבל אם יש משהו שלמדתי בארץ, זה שמאחורי כל חוק גרמני, יש אופציה לקומבינה ישראלית...

תמונה 14

חיה מגיעה לספסל ליד המחנה. כמה רגעים אחריה מגיע נצח.

חיה: הי, גם אתה קיבלת אסמס מאמא לבוא לפה דחוף?

נצח: לא, אני סתם אוהב לבוא למחנה ריכוז באמצע הלילה.

חיה: יש לך מושג מה היא רוצה?

נצח: לא, אני רק יודע שהיא הרסה לי זיון -

חיה: נו!

חיה מבחינה בפחיות הבירה על הספסל (פחיות שנצח השאיר)

חיה: תראה מה זה... אין להם טיפת כבוד למה שקרה כאן.

נצח: גועל נפש. אני פשוט מזועזע... אני אזרוק את זה..

חיה: לא, אל תיגע.

נצח: למה?

חיה: שאנשים יראו את זה. שם יש אנדרטה למה שקרה פה לפני שמונים שנה, שזאת תהיה האנדרטה

למה שקרה פה הערב...

ויקי נכנסת

נצח: מה קורה?

ויקי: יוזף יעזור לנו.

נצח: מה זאת אומרת?

ויקי: אחר כך. איפה סבא?

חיה מוציאה מהתיק את הכד. מוסרת לנצח את הכד, ומתכוונת ללכת.

נצח: לאן את הולכת?

חיה: הביתה. שיהיה לכם בהצלחה.

ויקי: חכי.

חיה נעצרת. שתיקה. ויקי לא יודעת מאיפה להתחיל.

ויקי: רקדת מאוד יפה.

חיה: מה?

ויקי: אני כן הייתי בהופעה שלך לפני יומיים. ורקדת מאוד יפה.

חיה: זאת הדרך שלך להתנצל על החרם?

ויקי: כן. (פאזזה) וגם להגיד שאני גאה בכך.

חיה: זה המקסימום שאני יכולה לצפות ממך, מה?

ויקי: אני כבר לא אשתנה. ככה אני יכולה.

שתיקה

חיה: הוא לא גרמני האבא של הבת שלי.

נצח: אבל קוראים לו יאן

חיה: יאן. יאן שאו יונג. הוא קוראני רקד איתי בלהקה.

נצח: האבא של הבת שלך הוא מקפיץ נודלס? את הולכת ללדת עובדת זרה?

ויקי: נצח, דבר יפה לאחותך!

יוזף נכנס

יוזף: בואו. סידרתי הכל.

נצח: מבצע סבא מתחיל. שנאפס שעונים?

חיה מורידה לו כאפה. ויקי היא הראשונה לצאת, יוזף חיה ונצח אחריה.

תמונה 15

קיר זכוכית ענק שמאחוריו הר האפר. יוזף נכנס ראשון, אחריו ויקי, חיה ונצח.

ויקי: וואו... לא טוב לי.

חיה: איזו רוח יש פה.

יוזף: בגלל זה שמנו את הזכוכית. תראו, כדי הגיע להר אפר, מעבר לזכוכית, צריך ללכת משם. ולא

לגעת בכלום... אם אתם רוצים, יש לי פה את ה"קדיש"... אני אחכה לכם ליד השער.

ויקי: יוזף. תודה.

חיה: שנכנס?

נצח וחיה מתחילים ללכת ויקי עוצרת אותם.

ויקי: חכו רגע.

חיה: אמא? זה מה שאת רוצה לעשות, לא?

ויקי: זה מה שהוא רצה.

חיה: כן, אבל את. מה את רוצה לעשות?

ויקי: אני? אני רוצה להגיד לו את כל מה שאת אמרת לי. את כל מה שלא היה לי אומץ לדרוש ממנו.

הייתי רוצה להבין למה היה לו יותר חשוב להיות פה עם אמא שלו, מאשר במקום שבו הבת שלו

יכולה לבוא אליו. להבין למה היה לו יותר חשוב להיות בן טוב, מאשר אבא טוב. (נשימה) ועכשיו

הוא הולך להיות חלק מההר הזה. מה זה אומר? שהוא חשב שהחיים שלו נגמרו פה כשהיה ילד?

כן? אז מה זה אומר עליי? מה זה אומר עליכם? על אמא שלי? שלא היינו? שהוא לא אהב אותנו?

נצח: אמא, בואו ניכנס.

חיה: רגע. את רוצה שנעשה את זה?

ויקי: אני רוצה שיהיה לו קבר. עם מצבה. עם השם שלו. אני רוצה מקום לכעוס עליו. פה, במקום הזה,

אני לא יכולה לכעוס עליו.

חיה: אז בואי לא נעשה את זה.

נצח: מה יש לכן? זה מה שהוא רצה.

חיה: אבל הוא מת. ועכשיו אמא רוצה משהו אחר.

נצח: תפסיקי כבר!

ויקי: תסתכל נצח, לאנשים פה אין שם, ולסבא היה שם, והיתה משפחה. אנחנו נשים לו מצבה עם השם

שלו, ונבוא כל שנה ונניח על הקבר שלו אבנים ואנשים ידעו, הם יראו את האבנים וידעו שלחיים

כנען שוורץ, היו חיים אחרי התופת פה. היתה לו משפחה. יש לו בת, ושני נכדים ותהיה לו נינה.

החיים ממשיכים. חוזרים הביתה.

נצח: אבל סבא התעקש, הוא אמר ש -

ויקי: עכשיו אני אומרת. הוא לא העקשן היחיד במשפחה.

נצח וחיה לא זזים.

ויקי: חוזרים הביתה.

חיה: איפה זה הביתה?

ויקי: איפה שתבחרי.

חיה מעבירה לאמה את הכד, אבל ויקי לא מצליחה לתפוס אותו, והוא מחליק מידיה ומתנפץ על הארץ. רוח חזקה נושבת ומעיפה את האפר. ענן האפר עולה למעלה ומתפור ברוח. כל המשפחה מתחילים לצחוק ולבכות.

חיה: עקשן סבא, עקשן...

חיה מחבקת את ויקי, נצח מוציא מכיסו את הקדיש ואת הכיפה, הוא קורא את הקדיש.

נצח: יתגדל ויתקדש שמה רבא. אמן:

בעלמא די ברך כרעותה וימליך מלכותה

נצח נשבר ובוכה, ויקי לוקחת את קלף הקדיש וממשיכה

ויקי: בסניכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב. ואמרו אמן:

יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: תברך. וישמבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתקדר

ויתעלה ויתגלל שמה דקדשא בריך הוא.

לעלאד מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן...

חושך.